ATILIM

Yıl 5, Sayı 10 (58)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1 Ekim 1978

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Emperyalizme, faşizme, Maoculuğa karşı, barış, ulusal bağımsızlık, sosyalizme açılan ileri demokrasi için savaşa!...

Çıkar yol

Amerika Türkiye'ye dayatmış olduğu kölelik anlaşmalarına yenilerini ekliyor. Ambargoyu, koşullara bağladı, «kaldırdı». Böylece, Türkiye'yi yıkıma iten, süregen bunalımların süreci içine iten silâhlanma yarışına, NATO'ya daha da bağlıyor. Hükümet, emperyalist bloklara bağımlılıktan ayrılmak istemiyor.

Yayılıcı Amerikan emperyalist çevreleri silâhsızlanmaya yanaşmıyor, dünyada yumuşama sürecini baltalıyor, yeniden «soğuk» savaşı körüklüyor. Ambargoyu kaldırma koşulları Amerika'nın bu tutumuna göre ayarlanmıştır. Türkiye üzerinde Vaşington'un, Pentagon'un, NATO'ya egemen devletlerin, bunlarla yanyana büyük tekellerin, özellikle Uluslararası Para Fonu'nun baskıları biteviye artıyor. Emperyalistler, bugünkü hükümetin barıştan yana, Sovyetlerle, sosyalist ülkelerle iyi ilişkilerden yana attığı adımı geri attırmak girişimine geçmişlerdir.

Böylesi bir durumda, «dünya hegemonyası» delisi Çin yönetici gurubunun başı Balkanlara geldi. Bölgemizde ortalığı karıştırma girişiminde Amerikan emperyalistleriyle elele veriyor. Bölgemizde, özellikle Doğu Akdenizde barış ve güvenliği baltalama, yeni çıban başları koparma oyunlarına Pekin yönetimi aktif katılıyor.

Bunlarla, özellikle Vaşington'un Ecevit hükümeti üzerinde artan baskılarıyla yanyana, bu baskılarla içiçe işbirlikçi, gerici çevrelerin, faşizme tırmanışı zorlıyan Demirellerin, Türkeşlerin kanlı, kurşunlu baskıları sürüp gidiyor. Hükümet, iç savaşlara giden gericilere, faşistlere ödün veriyor. Tehlike iki baştan, hem içerden, hem dışardan 42 milyon halkın üzerine yürüyor.

CHP ağırlıklı hükümet, bu hükümette yerli ve yabancı tekellere bağlı kesimin ağır basması, tehlikeyi bir başka yandan da artırıyor. Hükümet, tutumuyla, eylemleriyle, görülüyor, daha çok halktan, ilerici güçlerden, örgütlerden korkuyor. İşçi sınıfına, sendikalara, gençlik örgütlerine, ilerici derneklere karşı baskıları bunu gösteriyor.

Bu durumda biricik çıkar yol ulusal, demokratik güçlerin, örgütlerin Ulusal Demokratik Cephe birliğidir. TKP, bu uğurda girişimini, savaşımını sürdürecek, bunu güncelleştirecektir.

Bildiri

Amerikan-Çin askersel-politik işbirliği dünyada, bölgemizde barışı tehlikeye sokacak, yumuşama sürecini baltalayacak, ülkemizin ulusal güvenliğini sarsacak doğrultuda yoğunlaşıyor. Amerikan-Çin işbirliği nükleer kırım silâhlarının yasaklanmasına, sınırlandırılmasına karşı duruyor. Bu, insanlığın geleceği için büyük bir tehlike yaratıyor.

Bu serüven ortaklığı sosyalist dünya sistemine, komünist, işçi ve ulusal kurtuluş hareketine karşı yöneliktir. Pekin hegemonyacıları, Sovyetler Birliğine, öteki sosyalist ülkelere karşı yürüttükleri savaşta zayıf olan konumlarını Amerika ve NATO'ya yaslanmakla güçlendirmeyi deniyor. Amerikan emperyalizmi de, Afrika, Asya, Yakın ve Uzak Doğu'daki çıkarlarını koruma, silâhsızlanma görüşmelerinde Sovyetler Birliği'ne karşı şantaj yapmak için Pekin'i «koz» olarak kullanıyor. Böylesi bir Pekin-emperyalizm-gericilik ekseninin kurulması bir dünya savaşı tehlikesini arttırıyor. Günümüzde Çin yönetimi, soysuzlaşmasında yeni bir aşamaya, Amerikan emperyalizmiyle tam bir kenetlenme aşamasına girmiştir.

Hua-Guo-Feng'in Balkanlar'daki gezisi bölgemizde barış, halklar arası dostluk ve işbirliği ilişkilerini baltalamak amacıyla yapılmıştır. Pekin'in Türkiye üzerindeki hesapları, Türk-Sovyet ilişkilerini bozmayı ve kendilerine bağlı gurupları desteklemeyi amaçlıyor.

Ülkemizde doğrudan doğruya Pekin'in örgütlediği, beslediği Maocu guruplar Amerikan emperyalizminin işbirlikçileriyle, en gerici, faşist güçlerle bütünleşmişlerdir. Türkiye'de Maoculuk çürüme-kokuşma sürecinde yeni bir aşamaya girmiştir. Onlar ülkemizde, Çin'in Amerika'yla ve dünya gericiliğiyle oluşturduğu eksenin saldırgan, kanlı militanlığını yapıyorlar. Maocular, Amerikan üslerinin Sovyetler Birliği'ne, komşu halklara karşı güçlendirilmesini, emperyalizme, NATO'ya bağımlılığı, silâhlanma yarışını savunuyor, Türk-Sovyet ilişkilerinin gelişmesine, hükümetin bu yolda attığı adımlara azgınlıkla saldırıyor. Onlar, yüzlerce yurtseverin kanına girmiş olan faşist MHP ve Ülkü Ocaklı komandolarla kolkola giriyor. Başta TKP üyelerine ve tüm ilerici güçlere yalanla, demagojiyle, kan ve kurşunla saldırıyor. Maocuların bu saldırıları, onların yalıtlanması ve bunalımlarının derinleşmesiyle atbaşı gidiyor. Değişik Maocu guruplar arasındaki çatışmalar birbirini öldürmeye kadar varıyor. Egemen çevreler, CİA ve MİT, Maocuları gizli ve açık yollardan politik ve maddesel yardımla destekliyor. Maocular halkımızın baş düşmanları arasında emperyalistlerle ve faşistlerle yanyana yer alıyor.

TKP, Amerikan emperyalistlerinin, Pekin yayılıcılarının baltalamaya çalıştıkları dünya barışının güçlendirilmesi, Nötron bombasının yasaklanması, silâhsızlanma, bölgemizin ve topraklarımızın her türlü nükleer silâhlardan arındırılması için savaşıyor. Türkiye'nin NATO'dan çıkmasını, Amerikan üslerinin sökülmesini, başta Sovyetler Birliği olmak üzere tüm komşu ülkelerle dostluk ve işbirliği ilişkileri kurulmasını vargüçle savunuyor. TKP emperyalizme, işbirlikçi gerici, faşist güçlere, Pekin hegemonyacılarına ve onların ülkemizdeki uzantılarına karşı aralıksız bir savaş veriyor. Barıştan, ulusal bağımsızlıktan ve demokrasiden yana bütün örgütleri, güçleri bu savaşta eylem ve cephe birliğine çağırıyor.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

25 Eylül 1978

17 Ekim

TKP Programını yayınladığı için, Ürün Yayınları sorumlusu Ahmet Taştan 17 Ekim'de İstanbul'da Ağır Ceza Mahkemesinde yargılanıyor. 141–142. maddeleri ve öteki faşist, anti-demokratik yasaları kaldırma yönünde hiçbir çaba harcamayan bu hükümet döneminde TKP Programı Adalet Bakanlığının istemiyle toplatılıyor ve yayınlayanlar ağır hapis istemiyle cezalandırılmak isteniyor. Buna karşı ulusal ve uluslararası alanda geniş demokratik bir tepki oluşuyor.

Hükümete yakın çevreler düşünce özgürlüğünün böylece ayaklar altına alınması karşısında kendilerince özürler bulmaya çalışıyorlar. Bunlar, faşist de olsa yasaların yürürlükte olduğu gerekçesinin ardına gizleniyorlar. Nedir ki, bununla onlar, düşünce özgürlüğünden yana görünme olanağı elde edemezler. Çünkü bu kimseler, baskıya, toplatma kararına, yayıncıların yargılanmasına, düşünce özgürlüğünün kabaca çiğnenmesine karşı savaşmıyorlar. Tersine bu anti-demokratik girişimi haklı göstermeye çabalıyorlar. Hangi gerekçeye sığınırlarsa sığınsınlar, TKP Programının toplatılması ve

(Devamı 6. sayfada)

Yurtta

TÖB-DER Kongresi

TÖB-DER, DISK'ten sonra demokratik yığın örgütlerinin en büyüğüdür. 160 bine yakın öğretmen TÖB-DER çatısı altında örgütlenmiş, grevli, toplu sözleşmeli sendikalaşma hakkı başta olmak üzere, demokratik ve sosyal kazanımları için savaşım vermekte. İşte bunun içindir ki gerici burjuvazi gözünü uzun süredir TÖB-DER'den ayırmıyor. Hedef bellidir. TÖB-DER'deki ilerici öğretmenlerin birliğini parçalamak, giderek ilerici öğretmen örgütlenmesini baltalamak. Burjuvazi bunu gerçekleştirmek için tüm olanaklarını ortaya koydu. Önce sağ kolu faşist komandolar saldırılarını TÖB-DER üzerinde yoğunlaştırdılar. Gün geçmedi ki bir TÖB-DER binası kurşunlanmasın, bir TÖB-DER'li öğretmene saldırılmasın. Ancak bu yol faşizme karşı öğretmenleri birleştirmekten, başka sonuç vermedi.

O zaman sıra diğer kolu kullanmaya geldi. TÖB-DER'i içten yıkmak. Bu oyunun içinde baş rolü, küçük bir partinin uzantıları aldı. Bölücülük, işe şube kongrelerinden başladı. Burjuva yasalarını oportünist, bölücü amaçlar için sürekli kullandı ... İşlerine gelmeyen şubeleri kapattılar, öğretmenleri örgütten attılar, naylon şubeler kurdular, öğretmen olmayanları ve öğrencileri üye gösterdiler. Koltuklarını koruyabilmek için herkesle, hatta geçen kongrede alabildiğine suçladıkları Maocularla bile işbirliğine gittiler.

Buna karşın gerçek şube kongrelerinin çoğunda azınlıkta kaldılar ve büyük kongrede öğretmen çoğunluğunun istemine aykırı bir salon çoğunluğu yaratma oyununda da başarısızlığa uğradılar.

Başından beri gerek gerici burjuva basını, gerekse sol oportünist ve Maocu basın büyük öğretmen çoğunluğuna karşı anti-komünizmi, anti-TKP'ciliği kullandılar. Amaçları açıktır: TÖB-DER'i yasa dışı göstermek. Örgütün kapatılması için gerici saylavlar ve gerici basın olanca yaygarayı kopardılar. Bu sürüyor.

Tüm suçlamalar gerçek dışıdır. TKP'nin demokratik yığın örgütleri karşısındaki tutumu açıktır. TKP, demokratik örgütlerin bağımsızlığından yanadır, onu bir gurubun çıkarlarıyla bağdaştırmak isteyenlerle savaşır. Ancak bu, TKP, demokratik yığın örgütleri içinde çalışmayacak, politikasını savunmayacak demek değildir.

Öğretmenlerin örgütsel birliği ağır bir saldırıyla karşıkarşıya olmakla birlikte, TÖB-DER'in geleceği aydınlıktır. Komünist, sosyalist, sosyal-demokrat öğretmenlerin eylem birliği temelinde, TÖB-DER'in örgütsel birliğini yeniden pekiştirmek öğretmen hareketinin güncel, baş sorunudur.

Bağımsızlık haftası

Ulusal bağımsızlık savaşı yurdumuzda dalga dalga yayılıyor. Bu savaş, 30 Ağustos – 9 Eylül günlerinde düzenlenen «Bağımsızlık Haftası» ile bir kez daha somutlandı. İGD'nin örgütlediği haftaya işçi sınıfı, ilerici-demokratik örgütler, emekçiler aktif katıldılar. Ülkenin değişik bölgelerinde yapılan bağımsızlık ve barış mitingleri ve gösterilerle de örülen «Bağımsızlık Haftası» komünistlerin, sosyalistlerin, sosyal demokratların ortak eylemleriyle yoğunluk ve etkinlik kazandı.

Vaşington ambargo oyunuyla, UPF'leriyle Türkiye'deki egemenliğini daha da güçlendirmeye, yeni bir kölelik anlaşmasıyla topraklarımızdaki saldırı üslerini ve radar casusluk merkezlerinin varlığını garantilemeye, Anadolumuzu nötron bombalarının harmanı yapmaya, ülkemizi yeni yeni serüvenlere sürüklemeye çalışıyor. Hükümetin bu alandaki olumsuz tutumu Amerikan emperyalistlerinin, NATO'cuların desteklediği gerici-faşist güçlerin karşı-devrimci iç savaş plânlarını kolaylaştırıyor. Faşizm tehlikesi yoğunlaşıyor. Böylesi bir ortamda yapılan «bağımsızlık haftası»nın politik anlamı bir kat daha artıyor.

«Bağımsızlık haftası» halkımızın anti-emperyalist, anti-faşist, barıştan yana verdiği savaşın içeriğini daha da güçlendiriyor. Ulusal demokratik güçlerin cephe ve eylem birliğine katkıda bulunuyor. Ulusal bağımsızlık savaşımızın geleneklerini canlı tutan, yaşatan halkımız, bir hafta süreyle sokakları, meydanları barış ve özgürlük haykırışlarıyla çınlattı. Mitinglerde emekçiler, emperyalizmin askersel, politik ve parasal örgütlerinin ülkedeki egemenliğine, faşizme tırmanan işbirlikçi burjuvazinin talan ve terörüne son vermek, topraklarımızdaki Amerikan ve NATO saldırı ve harpçilik üslerini söküp atmak, komşularımız sosyalist ülkelerle dostluk ve işbirliğini daha da güçlendirmek uğrundaki savaş kararlılığını kesin bir biçimde vurguladılar.

«Bağımsızlık haftası» halkımızın ezici çoğunluğunun ulusal bağımsızlık, barış ve demokrasi istemine devrimci bir yanıt oldu. Emperyalist salgıncı güçleri topraklarımızdan kovan halkımızın utku bayrağı bir hafta süreyle işçilerin, köylülerin, gençlerin, ilerici-demokratik güçlerin ellerinde dalgalandı. Anti-emperyalist, anti-faşist cephe ve eylem birliğinin kurulmasıyla bu bayrak daha yükseklerde dalgalanacak, barış, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm güneşi Türkiyemizde de doğacaktır.

Bulanık tutum

Hükümet, faşizme tırmanan güçlere karşı ödüncü bir politika izliyor. Kanlı olaylar üstüne Başbakan Ecevit: «Saldırıların üstüne şefkatle yürüyoruz»dedi. Her gün yeni yeni kurbanlar alan faşistlerin karşısına «katılaşan kalpler yumuşayacaktır» sözleriyle çıktı.

Ama bu ödüncülük gericiliğe yetmiyor. Feyzioğlu hükümetten ayrıldı. Faşistler de durmuyor; adım adım tırmanıyorlar Türkiye zincirleme sürüp giden yığınsal kırım olaylarıyla çalkalanıyor.

Hükümetin sorunlara bu biçimde yanaşması, sağcı-solu, Maocuyla komünisti bir kefeye koyması, halkın haklı olarak tepkisini yoğunlaştırıyor. Hükümet tırmanan faşizmin üstüne gitmedikçe, bocalamalarıyla gericiliğe yeni saldırı olanakları yarattıkça, halkta kendisini doğrudan savunma, can güvenliğini sağlama eğilimi güç kazanıyor. Memlekette yükselen protesto eylemleri, emekçilerin ülkede can güvenliğini sağlamak, faşizm tehlikesini önlemek için kesin kararlı olduklarını gösteriyor. Anti-emperyalist, anti-faşist savaşın amacına ulaşması için yığınsal ve örgütlü yürütülmesi gerekiyor. Savaş örgüt ister. Örgüte dayanmayan, yığınlardan kopuk her eylem yenilgiyle sonuçlanır. Ya da bu tür eylemler eninde-sonunda serüvenciliğe kayar. Bu da genel devrim hareketine büyük zararlar verebilir.

TKP'nin tüm ulusal demokratik güçlere yaptığı Tek Cephe çağrısı işte bu ana sorunlara yanıt veriyor. TKP, «Tek cephe bütün anti-emperyalist, anti-faşist, anti-tekelci güçlerin oluşturacağı ortak bir platformun çerçevesinde gerçekleşebilir. Emperyalizme, faşizm tehlikesine karşı verilecek olan savaş ancak örgütsel bir yapıya dayandığı zaman başarı gösterebilir» diyor. Bu sorunların bilincinde olan komünistler, cephe hareketinin güçlenmesi için çalışıyor, fabrikalarda, işletmelerde, semtlerde, mahallelerde, her yerde yoğun bir örgütlenme yürütüyorlar. Sendikal harekette sınıf ve yığın sendikacılığı bayrağını yükselterek, en başta toplumsal alanda Tek Cephe'nin temel taşı olan işçi sınıfının birliğini, işçi-köylü bağlaşıklığını, politik alanda solun birliğini, somut temellere oturtmak için savaşıyor.

Yığın örgütlerinde komünist, sosyalist, sosyal demokrat güçbirliği!

Gövde gösterisi

Jandarma komando birlikleri «Kanatlı-J-78» adıyla Doğu'da manevralar yaptı. Bununla yine kürt emekçi halkına gözdağı veriyorlar. Hakkâri ilinin Yüksekova yöresindeki bu manevra nedeniyle kürt köyleri boşaltıldı. Jandarma komando birlikleri köyleri nasıl basacaklarını, köylüleri çocuk-kadın, yaşlı-genç demeden nasıl öldüreceklerini prova ettiler. Hava kuvvetleri «fantom»larla çevreyi bombaladı. Köylerinden çıkarılan kürt köylüleri, yöredeki dağ yamaçlarından, ulusal baskının yeni ve iğrenç bir biçimi olan bu gövde gösterisini tepkiyle izlediler. Bu manevra, bu prova gericilerin, şovenistlerin bu bölgede dün ne yaptıklarını, yarın ne yapacaklarını gösteriyor.

Başbakan Ecevit, «doğu halkı»nın «milli birlik» bilincinin «çok yüksek» olduğunu söylüyor. Peki, Ecevit başbakanlığındaki hükümet jandarma birliklerini neden topuyla, tüfeğiyle, fantomlarıyla Türkiye Kürdistan'ına sürüyor, burada gövde gösterisi yapmaya gidiyor? Bu tutumuyla hükümet, CIA'nin, Kontr-gerillanın, Moocuların, Amerikancı Barzani yanlılarının Kürdistan'daki karanlık girişimlerine yardım ediyor. Faşist tırmanışa yarayan bir kışkırtmadır bu.

Son aylarda kışkırtılan mezhep çatışmaları, aşiretler arası kavgalar, kan davaları, ulusal ezgi ve bu son militarist gözdağı verme gösterileri birbirine bağlı ve bir amaca yönelik: Kürt halkının hak eşitliği savaşını, ulusal demokratik istemlerini boğmak, onu işçi sınıfından koparmak; faşist tırmanışa yolu açık bırakmak ... Tüm provokasyonlarda emperyalizmin yandaşı Maocular, faşistlerle ve Kürdistan Demokratik Partisi (KDP)'nde yuvalanan Kürt gericileriyle elbirliği ediyor. Hakkâri'de Barzanici KDP'liler demokrat kürt aydınlarını kurşuna dizdiler.

Bu ortamda her türlü dar milliyetçi görüşlerin, ancak ve ancak gericiliğin işine yaradığı açıktır. Kürt emekçi yığınlarının bütün bu saldırılara karşı savaşımda etkin olarak yeralması, işçi sınıfıyla bağlanması zorunluktur. Komünistlerle omuzomuza savaşmak Kürt ilerici güçlerinin önünde ertelenmez bir görevidir.

Kürdistan'da uygulanan ulusal baskı, ezgi yöntemlerine, Kürt gerici güçlerine, ağa-şeyh aşiret başı vurguncu çetesinin burjuvaziyle birlikte sürdürdüğü baskıya, sömürüye karşı savaşta birlik gerek.

★

TKP Programını yayınlayanlarla dayanışma! TKP'ye özgürlük!

Monarşi sarsılıyor

İran'da işçi sınıfı, geniş emekçi halk yığınlarının, kanlı Şah rejimine karşı yığınsal savaşı yeni bir aşamaya ulaştı.

İran'da yükselen halk direnişi, emperyalizmi, en başta ABD emperyalizmini korkutuyor. Vaşington'da Dışişleri Bakan Yardımcısının başkanlığında kurulan özel komisyon, ABD-İran ilişkilerinin zayıflamaması, petrol ve harp tekellerinin konumlarının korunması için yoğun çaba harcıyor. Başkan Carter, açıkça İran'a verdikleri politik, ekonomik ve stratejik önemi vurguluyor, Şah rejimine «dostça destek» sözü veriyor. Pentagon, İran «anahtarının» kaybolmasının, ABD için korkunç sonuçlar yaratacağını söylüyor, Beyaz Sarayı «eylemsizlikle» suçluyor. Niçin?

Çünkü son 20 yılda İran'daki dikta rejiminin silâh için harcadığı 36 milyar doların yarısı Amerikan silâh tekellerinin kasalarına akıyor. Şah rejimi, yılda petrolden aldığı 23 milyar doların üçte ikisini silâhlanmaya veriyor. İran'da 50 bin Amerikan askeri bulunuyor. İran, emperyalist sermayeye ardına kadar açıktır. İran ordusunu Amerikan subayları eğitiyor, denetliyor. Bu ordu, bölgedeki kurtuluş savaşlarını ezmek için kullanılıyor. İran, politik, ekonomik ve askersel bakımdan ABD emperyalizmine bağımlıdır.

Ama İran halkı eskisi gibi yaşamak istemiyor. Emperyalizme ve kuklası Şaha karşı direniyor. İran işçi sınıfının öncü partisi Tudeh bu direnişin utkuya ulaşmasının yolunu çiziyor. Parti MK'nin yayınladığı çağrıda özetle şöyle deniyor: *«Şah rejimine karşı olan bütün güç ve gurupları bir Ulusal Koalisyon Cephesi kurmaya, ulusal demokratik bir program etrafında toplanmaya, ön yargı ve çekişmeleri bir kenara bırakıp doğan fırsatı kaçırmamaya çağırıyoruz. Bu cephenin ana amacı Şah'ın diktatörlük rejimini devirmek, monarşiyi yıkmak ve bir ulusal koalisyon hükümeti kurmak olmalıdır. Partimiz böylesi bir hükümetin oluşması için, rejime karşıt tüm güçlerle işbirliği yapacaktır. Tudeh için bu yeni rejim ancak cumhuriyet olabilir. Ülkemizde devrimci durum var. Son olaylar partimizin baş belgisinin doğruluğunu kanıtladı: ‚Muhammed Riza Şah'ın ulus düşmanı diktatörlük rejimini yoketmek için savaşım!'.»*

TKP, İran halkının, kardeş Tudeh Partisi'nin savaşımıyla dayanışmasını, desteğini Tudeh MK'ne bir mesajla duyurdu. Yaşasın İran halkının yiğit savaşı!

Barış savaşı

Barış ve savaş çağımızın, günümüzün en canlı, en yakıcı sorunudur. Bu sorun tüm yeryüzü halklarının, ülkelerinin olduğu gibi, halkımızın, Anayurdumuzun önünde duruyor.

Barış ve savaş sorunu, bölgemiz ve halkımız için son gelişmelerle daha yakıcı oluyor. Amerika, NATO Anadolunun her yanına saldırı üsleri, füze rampaları atom başlıkları yığınakları, casusluk — radar istasyonları kurmuştur. Vaşington-Pentagon, Türkiye'deki bu saldırı üslerini güçlendirmek, bunları Nötronlarla donatmak girişimindedir. Ambargonun koşullu kaldırılması bu çabaların yeni bir örneğidir. Yayılıcı Amerikan emperyalist çevreleriyle, NATO'yla, faşist rejimlerle, İran şahıyla, Şili faşist cuntasıyla, CIA'le sarmaş dolaş olan Çin yöneticileri Balkanlara sızmak, Türkiye'ye kanca atmak plânı peşinde görünüyorlar.

Halkımızın önünde: Türk, Kürt, Arap, Çerkez, Lâz, alevi, sünni, yörük, zeybek, işçi, köylü, esnaf, asker, yazar, düşünür tümüyle 42 milyonun önünde barış için, bir ulus olarak atom harmanlarında yok olmamak için savaş böylesine boydan boya duruyor. Barış savaşı, ulusal bağımsızlık ve ileri demokrasi, sosyalizm için savaşla bağlıdır.

Komünistlerden daha kesin, daha ilkesel harp düşmanı yoktur, TKP, halkımızın barış ve ulusal kurtuluş savaşının ön sıralarında yer alıyor. Bu savaşta yığınlara iniyor, onların savaşlarına ışık tutuyor. Onları bu savaşların içinde örgütlüyor.

Barış için, ulusal bağımsızlık için savaş, kendisine sosyalist diyen, ilerici diyen, yurtsever diyen her yurttaşın ulusal görevidir. Çok çetin savaşımlarla, büyük zorluklarla yurdumuzda bir Barış Derneği kurulmuştur. Bu örgüt, gelişiyor. Bu örgüte yan gözle bakanlar, onu bir takım yersiz, uydurma «suçlamalarla» karalamak istiyenler barış savaşını baltalıyorlar.

Faşist tırmanışa, ölüme karşı savaş günün savaşıdır. «Faşizme geçit yok!» «Nötron bombasına hayır!» haykırışları Türkiye'nin her bucağında yankılar uyandırıyor. İşçi sınıfı barış savaşını, daha bilinçli, daha örgütlü ele almak yoluna giriyor. Bu yıl 30 Ağustos'tan 9 Eylül'e kadar süren «Bağımsızlık Haftası» yığınsal Ege yürüyüş ve gösterileri bu bakımdan çok önemli ve öğreticidir.

Lenin köşesi

Devrimci teorinin rolü

V. I. Lenin, devrimci teorinin gerekliğini ve rolünü şöyle belirtir: *«Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olamaz.»* (C. 6, s. 24.) *«. . . Öncü savaşçı rolünü ancak en ileri teoriyi kılavuz edinmiş bir parti yerine getirebilir.»* (C. 6, s. 25, «Ne Yapmalı»dan.) *«Dünyada ezilen sınıfın, tarihin en devrimci sınıfının kurtuluş hareketi devrimci teorisiz olamaz. Ama bu teori uydurulamaz. O, tüm dünya ülkelerinin devrimci deneyimi ve devrimci düşünün toplamının içinden çıkar. Ve böyle bir teori 19. yüzyılın ikinci yarısından bu yana vardır. Onun adı Marksizmdir.»* (C. 27, s. 11, «Fransız sosyalistinin içtenlikli çıkışı»ndan.)

Lenin, teorinin pratikten ayrı düşünülemiyeceğini belirtir: *«Teorik çalışmanın gerekliğini, önemini ve genişliğini vurgularken hiç de bu çalışmanın pratik çalışmadan önde geleceğini söylemek istemiyorum.»* (C. 4, s. 245, «Halkın Dostları Kimlerdir?») *«Ancak pratik bizim ilkelerimizi ciddi bir sınavdan geçirme yeteneğine sahiptir.»* (C. 25, s. 397—398.) Lenin şu ünlü sözü aktarıyor: *«Dostum teori giridir, ama yaşam ağacı sonsuz yeşildir.»* (C. 31, s. 134, «Taktik üzerine mektuplar»dan.)

Lenin Marksizmin bir dogma olmadığını söyler: *«Marksizm, cansız bir dogma, tamamlanmış, hazır, değişmez bir öğreti değildir, canlı bir eylem kılavuzudur ve işte bundan ötürü toplumsal yaşam koşullarındaki şaşılacak kadar beklenmedik değişmeleri yansıtabiliyor.»* (C. 20, s. 88, «Marksizmin tarihsel gelişmesinin bazı özellikleri».)

Lenin, devrimci teorinin yaratıcı biçimde geliştirilmesi gerektiğini belirtir ve onun çarpıtılmasına kesinlikle karşı çıkar.

«Biz Marks ve Engels'in düşüncelerinin ardıcıl olarak geliştirilmesinden yanayız, fakat bunların yarımyamalak, belirsiz ve oportünistçe değiştirilmesine kesinlikle karşıyız.» (C. 4, s. 358, «İskra Redaksiyonunun açıklaması».) *«Bizim devrimci bilimimizi kağıtta yazılı bir dogmaya indirgemeyin, bu bilimi nefret ettirici sözlerle, keşmekeşliği ve kararsızlığı haklı gösteren sözlerle bayağılaştırmayın.»* (C. 9, s. 304, «Yeni ödevler ve yeni güçler»den.)

V. I. Lenin, Marksizmi yeni koşullarda yaratıcı biçimde geliştirmiş ve bunun nasıl yapılacağının örneğini vermiştir.

Prag toplantısı

Uluslararası komünist ve işçi hareketinin yayın organı «Barış ve Sosyalizm Sorunları» dergisinin 20. kuruluş yıldönümü nedeniyle Çekoslovakya'nın başkenti Prag'da bir tören düzenlendi. Derginin baş redaktörü Konstantin Zaradov, toplantıyı açış konuşmasında, «Barış ve Sosyalizm Sorunları» dergisinin 57 ülkede 34 dilde yayımlandığını ve 145 ülkede okunduğunu açıkladı. Derginin uluslararası komünist hareketin güçlenmesinde, Marksizm-Leninizm ülkülerinin yayılmasında giderek büyüyen bir rol oynadığına belirtti.

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaş, tören toplantısında yaptığı konuşmada, *«Biz komünistler, 20 yıl boyunca emperyalizmin, gericiliğin politik, ideolojik saldırılarına karşı, dünya devrim sürecine ışık tutan uluslararası komünist hareketin bu savaş organıyla haklı bir övünç duyuyoruz»* dedi. Bilen yoldaş, günümüzde barış ve silâhsızlanma için komünist partilerinin ortak, eşgüdümlü eylemlerinin her zamankinden daha fazla zorunlu olduğu gerçeğini vurguladı ve *«Bu savaşın dünya çapında ana gücü Sovyetler Birliği, sosyalist dünya sistemidir. Bu gücü vargüçle desteklemek komünist partilerinin başta gelen görevlerinden biridir»* dedi.

Amerikan emperyalizminin, NATO'nun Pekin hegemonyacılarının harp kışkırtıcılıklarına dikkati çeken Bilen yoldaş, TKP'nin barış savaşımını ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm savaşından ayırmadığını belirtti.

Bilen yoldaş konuşmasını şöyle sürdürdü: *«TKP ideolojik alanda Marksizm-Leninizm'in arıklığını savunmak savaşımını başa alıyor. Her türlü oportünizme, Marksizm-Leninizm'i revize etme çabalarına karşı vargüçle savaşmayı görev biliyor. Utkumuzun bir ön koşulu sosyalist dünya sisteminin kazanımlarını ardıcıl savunmaktır. TKP, illegal koşullarda verdiği savaşımda, kardeş partilerin gösterdiği dayanışmaya büyük değer biçiyor. Bu destek ülkemizde anti-komünizmi ve anti-Sovyetizmi geriletmekte bir etken oluyor.»*

Ülkemizin içinde bulunduğu koşulları ve TKP'nin yürüttüğü savaşımı da anlatan Bilen yoldaş, «Barış ve Sosyalizm Sorunları» dergisinin böylesi çetin koşullarda Türkiye'de legal olarak yayınlandığını, «Yeni Çağ» dergisinin ise 15 yıldan beri çıktığını belirterek sözlerini şöyle bitirdi: *«Dergi, böylesi zor koşullar içinde işçi sınıfının, halkımızın, milyonların barış, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için verdiği savaşıma ışık tutuyor.»*

Eski türkü

Leninci yeni tip parti kavramı, işçi sınıfının, burjuvazinin egemenliğini devirmek, kapitalizmden sosyalizme geçmek, sosyalist toplum düzenini kurmak savaşımında vazgeçilmez silâhıdır. Lenin, Marks'ın bu konudaki temel düşünlerini sistemleştirmiş ve geliştirmiş, işçi sınıfının yeni tip partisi ile de yeryüzünün ilk sosyalist devletini kurmuştur. Bu bakımdan Leninci parti kavramı devrim hareketinin temel dayanaklarından biridir. Bundan ötürüdür ki burjuvazinin kurmayları işçi sınıfının Leninci partisini örgütsel, ideolojik bakımlardan yıkmak için büyük çaba harcadılar, harcıyorlar. Bu yönde bir çok yöntemleri vardır. Bunlardan biri de Lenin'i, Marks'ı birbirine karşı çıkarmaktır. Geçenlerde Düsseldorf'ta toplanan Filozoflar Kongresinde burjuva ideologları bol bol Marksizmin «bölünmüş» lüğünden söz ettiler. Hattâ bazıları Engelsle Lenin'in Marks'ı «çarpıttıkları» yolunda gülünç savlar ileri sürdüler.

• Mehmet Ali Aybar «Cumhuriyet» gazetesinde yayınladığı bir dizi yazısında çok eski olan, Bernştayn'lara, Lasal'lara kadar gerilere giden bu koroya katılıyor. Aybar'ın bütün savlarını burada yanıtlamaya olanak yoktur. Burada bir savını ele almak istiyoruz: Aybar'a göre Marks'ta ekonomi teorisi var ama, politik teori yokmuş. Dolayısıyle Marks proletaryanın devlet yapısına açıklık getirmemiş. Lenin'in parti ve devlet kavramı ise genellikle Marks'ın düşünlerine karşıymış vs.

Aybar'ın yapmak istediği, işçi sınıfını devrimci öncü partisinden yoksun bırakmak, işçi hareketine sosyal demokrasinin parti kavramını aşılamaya çalışmaktır. Demokratik olan parti ve devlet düzeni, sömürüyü ve sömürünün sürdürülmesi için zorunlu olan baskı düzenini kaldırmayı öngören parti ve devlet düzenidir. Lenin bu konuda da Marks'ın devamcısıdır. Leninizm günümüzün Marksizmidir. Lenin ve Bolşevik Partisi, sömürüyü ve onun kaçınılmaz olarak doğurduğu baskıyı kaldırmış, insanlığın bugüne kadar görmediği en demokratik, yani sömürüsüz sosyalist devlet düzenini kurmuştur. Bu devlet bugün sömürüye, baskıya, sömürgeciliğe, emperyalizme karşı savaşan emekçilerin, halkların kurtuluşunu desteklemeyi ve barışın yerleşmesi, insanlığın harplerden kurtulması için savaşmayı kendine amaç edinmiştir.

Aybar'ın, burjuvazinin ambarlarından çıkardığı paslı silâhlarla saldırdığı parti budur.

Sendikaları savunmak

Sınıf sendikacılığına yönelen gerici-faşist-Maocu saldırı, özellikle DİSK, 6. Genel Kurulu'ndan sonra yeni biçimler aldı. Herşeyden önce, saldırının sivri ucu şimdi, Maden-İş Sendikasına yöneliktir. İkinci olarak, bu saldırının sınıf sendikacılığını, DİSK'i toptan yıkma amacında bir değişme olmamasına karşın, kısa erimde amaç bu değildir. Saldırıların amacı, konfederasyon yönetimi ile sınıf sendikalarını karşı karşıya getirmektir. Üçüncüsü, geçmişte DİSK'e yönelen anti-Sovyet, anti-komünist saldırı DİSK'in yasallığına gölge düşürme, onu yıkma yönündeki saldırıya ideolojik dayanak sağlama amacı taşıyordu. Bugün bu saldırı ayrıca. DİSK yönetimini, anti-Sovyetizm ve anti-komünizm konumlarına çekme amacına yöneliyor.

Maden-İş Sendikasına saldırının ne denli yoğunlaştığı, bu saldırıdan her türden oportünistin, Maocuların da yararlanma girişimini nasıl yoğunlaştırdığı biliniyor. Sınıf sendikalarına karşı tepeden inme, almaşık uzlaşmacı-Maocu sendikalar kurdurtma hazırlıkları da ortada. DİSK'i anti-komünizm konumlarına çekme oyunu ile ilgili önemli bir de örnek var.

Bilindiği gibi, geçtiğimiz ay, DİSK genel sekreteri Işıklar'ın imzasıyla DİSK'e yönelen saldırıyı yanıtlama gerekçesiyle faşist MHP'ye bir mektup gönderildi. Mektup işçilerin arasında eleştirildi. Çünkü, DİSK genel kurul kararları MHP'nin kapatılması istemini onaylamışken, Işıklar, MHP'yle konuşmaya, diyalog girmişti. Oysa, işçiler faşist saldırılara «mektup»la değil, sınıf savaşıyla karşılık verileceğini biliyorlar. Ayrıca, söz konusu mektup, faşistlerin yalanlarına, onların «DİSK Sovyetler'den direktif alıyor» yönündeki yalanlarına kaçamaklı yanıt veriyor. «DİSK emir almıyor» diyor. Ama, faşist propagandanın en bayağı yalanına «Sovyetler Birliği»nin başkalarına emir verdiği» yolanına karşı çıkmıyor. «Emir vermeyen bir ülkeden emir alınmaz» demiyor. Açık kapı bırakıyor. Bu kapıdan faşist propagandanın nasıl girdiği ise ortada. MHP yayın organlarında ve Tercüman gazetesinde bu mektuptan sonra, DİSK yönetimini anti-Sovyet, anti-komünist konumlara zorlama amaçlı bir propaganda başlatıldı. Böylece DİSK, bu «mektup»la, provokasyon dolu bir diyaloga itilmek istenmiş oldu.

Bu durumda, sınıf sendikalarını savunmak, DİSK'in birliğini korumak ve her türden anti-komünizmle savaşı güçlendirmek gerekiyor.

«Parti» kurucuları

Sendikal savaşım giderek politikleşiyor. Bu özellik, günümüz sınıf savaşlarının nesnel koşullarından doğuyor. Tekellerin devletle bütünleşme süreçlerinin hızlanmasıyla gelişen eğilimler: Devletin günden güne ekonomiye tekelci el atması, sendikal sorunları tepeden çözme girişimlerini yoğunlaştırması, sendikal savaşımın politikleşmesini getiriyor. Her grev, kaçınılmazlıkla, işçi sınıfını devlet erkiyle karşı karşıya getiriyor. Sınıf savaşları daha da sertleşiyor.

İşçi sınıfının savaşı politik nitelikler kazanıyor. Ama bu savaşım, sözcüğün gerçek anlamında olgunlaşmış bir politik bilinçlenmeyi kendiliğinden doğurmuyor. İşçilerin bir bölümü reformcu düşlere kapılıyor. Nedir ki, şu geçtiğimiz kısa CHP ağırlıklı hükümet döneminde yığınları saran reformcu düşler etkinliğini giderek yitirmeye başladı. Böylece, sendikal savaşımın politikleşme sürecini reformculukta dondurma girişimleri, onu burjuva partilerinin peşine takma çabaları giderek gücünü yitiriyor.

Bütün bu etkenler sendikal savaşımın politikleşmesini hızlandırıyor. Ama, bu yolda belirleyici etken TKP'dir. Günümüz sınıf savaşlarının bir temel özelliği de, onun giderek politikleşmekle kalmayıp, komünist hareketle, TKP ile kenetlenme, bağlanma sürecinin hızlanmasıdır. Partinin hızla savaşların önderliğini yükümlenmesi, işçi sınıfının bilinçlenmesinde yeni sıçramalar yaratıyor.

Egemen güçler, bu süreçleri artık geçmişte kullandıkları yöntemlerle, örneğin sarı sendikacılıkla, sendikaları politik savaşın dışında tutma yöntemleriyle durduramıyorlar. Onun yerine, yeni koşullara ayak uydurmaya çalışıyorlar. Görünen o ki, şimdiki yöntemlerden birisi, «her sendika konfederasyonuna bir parti» kurdurtmak biçiminde ortaya çıkıyor. Bir süredir Türk-İş yöneticilerine bu yönde pek çok öneri yapılıyor. Sonuncusu, Tek Gıda-İş Başkanı Denizcier'den geldi. Bu yöntemi başka yerlerde de uygulamaya heveslenenler var.

Böyle bir girişim, yalnız işçi sınıfının politik birliğini baltalamak sonucunu doğurmakla kalmaz. Buna araç yapılmak istenen sendikal örgütler de bu girişimden ağır yaralar alır.

Burjuvazi sarı sendikacılar eliyle işçi sınıfını politik partisinden ayırmak istiyor. Sorunun da, oyunun da özü budur.

Tekstil sömürüsü

Ortak Pazar Türkiye'nin kendisine yaptığı tekstil ürünleri dışsatımını kısıtladı. Oysa, Türkiye'nin tekstil ürünleri dışsatımının önemli bir kısmı Ortak Pazar ülkelerine gidiyordu. Üstelik Türkiye'nin endüstri ürünleri dışsatımında % 28'lik bir gerileme var. Bu gerileme bir gerçeği gösteriyor: çok uluslu tekellerin egemenliğindeki kapitalist dünya pazarında devalüasyon yapmanın yeni pazar açmaya yetmemesini ... Bir neden de döviz kıtlığı ve Uluslararası Para Fonu'nun (UPF) dayatmalarıyla ülkede üretimin düşmesidir. Bu çıkmaz, sosyalist ve bağlantısız ülkelerle ekonomik ilişkilerin geliştirilmesinin zorunluğunu gösteriyor.

Tekstil alanı Türkiye burjuvazisinin en büyük sömürü kaynaklarından birisidir. Tekstil sömürüsü pamuk taban fiyatlarının büyük tekellerin yararına saptanmasıyla başlar. Yüzbinlerce pamuk üreticisi malını yok pahasına satmak zorunda bırakılır. Öte yandan tarım işçilerinin çok ufak bir bölümü sendikalıdır. Bu nedenle ücretler daha da düşüktür. Bu koşullarda pamuk toplayan ırgatların en ufak bir sosyal, sendikal haktan yararlanmaları söz konusu değildir. Tekstil endüstrisi ise çok sayıda işçinin çalıştığı bir işkoludur. En çok kadın ve çocuk işçi bu işkolundadır. Tekstil işkolu ücretlerin en düşük olduğu işkolarından birisidir. İkramiyeler ve yan ödemelerle birlikte bir tekstil işçisinin aylık brüt geliri ortalama 6.000 TL. sıdır. Oysa örneğin metal işkolunda bu tutar 11–16 bin TL. arasındadır.

Tekstil işkolunda ücretlerin bu kadar düşük olmasında sarı sendikacılığın büyük payı var. Burjuvazinin ve onun devletinin engellemelerini aşıp sendikalarda örgütlenen işçiler bu kez de sarı sendikacıları karşılarında buluyorlar. Sınıf sendikacılığı ilkelerini benimseyen konfederasyonlarda bile, tekstil işkolunda sarı sendikacılar egemen. İşçi sınıfının haklarını, sınıf sendikacılığını savunanları patronlarla işbirliği yapıp işten attırıyorlar. Bunlar patronlarla akrabalık bağları kurmuş, kendisi işveren durumuna gelmiş, hırsızlığı, şantajı meslek edinmiş sapsarı sendikacılar. Bunlar ahlaksızlıklarını anti-komünizm arkasına gizleyen, örgütü sınıf sendikacılarına vermektense işlemez duruma getiren işçi sınıfı düşmanları. Bunalrın ve bunlarla işbirliği yapan kariyeristlerin, uzlaşmacıların oyunlarını ortaya dökmek, işçiyi aldatmalarına engel olmak, emekten yana her dürüst kişinin görevidir.

Gençlik

Görünen köy

Demokratik yığın örgütlerini, ya da devrimci gurupların bir bölümünü TKP ile özdeşleştirme, böylece anti-komünist önyargılardan yararlanma, en kullanılır yöntem oldu. Kim «Toplumsal ilerleme»yi savunur, kim «Ulusal Demokratik Cephe»nin kurulmasını ister, onlara göre bunlar TKP'lidir. Böyle bir yöntemin amaçladığı ise, eski umacıyla yığınları korkutmak. Ulusal Demokratik Cephe ülküsünün geniş yığınlarca benimsenmesini engellemektir. Bu yöntemle TKP düşmanlığı alabildiğine yürütülüyor. Demokratik yığın örgütleri, yalıtlanmaya çalışılıyor.

Bir süredir, İlerici Gençler Derneği'ne karşı uygulanan yöntem budur. Sosyalist, komünist, sosyal-demokrat, ilerici, yurtsever gençlere açık olan, bu güne dek hiçbir gençlik örgütünde görülmemiş bir tutarlılıkla işçi sınıfının savaş yolunu izleyen bu gençlik örgütü gerici-faşist-Maocu saldırıya baş hedefi yapılıyor. Maocu faşist guruplar da birbirleriyle İGD'ye karşı kışkırtıcılıkta yarışıyor. Kendi aralarındaki çatışmalarda bu yöntemi birbirlerine karşı kullanıyorlar. Perinçek adındaki Maocu faşistlerin şefi, «Halkın Kurtuluşu» adındaki öteki Maocu gurubu İGD'ye karşı kışkırtıyor. «Halkın Kurtuluşu» adındaki Maocu faşist gurup da Maoculuğunu kanıtlamak için ilerici, yurtsever gençlere saldırıyor, öldürüyor. Eylül ayı içinde Düzce'de İlerici Gençler Derneği üyesi Önder Alkan'ı Maocu faşistler öldürdü. Gene bunlar ilerici gençlik örgütüne karşı İstanbul Kadıköy'de bir başka provokasyon daha tezgâhladılar. Kadıköy çarşı esnafını İGD'ye karşı kışkırtma denemesine giriştiler. MHP'nin yayın organı «Ortadoğu» gazetesinde ve Maocu faşistlerin yayın organı «Halkın Kurtuluşu»nda bu provokasyonu hazırlıyanların kimliğini görüyoruz. Maocular lümpenleri demokratik örgütlere karşı saldırılarında kullanıyorlar. MHP'li ve Maocu faşistlerin bu ortak oyunu sökmeyecek.

Bir de, gençliği faşist-Maocu saldırıya karşı savunması gerekenlerin tutumu var. Bunlar, gençlik örgütlerini «fedai»likle ve «provokasyon koltuk değneği» olmakla karalıyorlar. Böylece, faşistleri bırakıp, ona karşı savaşanlara saldırıyorlar. Görünen köy budur.

17 Ekim

(1. sayfadan devam)

yargılanmasına karşı seslerini yükseltmeyenler düşünce özgürlüğüne karşı tutum almış olurlar.

Kaldı ki, egemen güçler yalnızca düşünce özgürlüğünü faşist yasalar yürürlükte olduğu için «zorunlu» olarak çiğnemiyor. Onlar aynı zamanda TKP Programının yayınlanmasını «gizli örgüt eylemi» olarak göstermeye yelteniyorlar. 141'inci maddeden soruşturma açıyorlar. Bu yasaları zorlama girişimi de TKP programını toplatanların hiç de «masum» olmadıklarını, doğrudan doğruya gericilikle birlikte anti-komünist saldırıya katıldıklarını gösteriyor.

Hükümet, 141–142 ve öteki anti-demokratik yasalara karşı savaş açanların gücünü TKP programına açtığı saldırıyla sınamak istiyor. Bir yandan, bu saldırı karşısında beliren tepkinin çapını ölçmeye, böylece artık yük saydıkları düşünce ve örgütlenme özgürlüğünden yana görünmekten kurtulmak, bu anti-demokratik gerilemeyi CHP tabanına benimsetmek için zamanın gelip gelmediğini kestirmeye çalışıyor. Bir yandan da giderek genişleyen «TKP programını yayınlayanlarla dayanışma» eylemini zayıflatmaya çalışıyor. Bu yolda, TKP programına karşı oportünizmin açtığı «eleştiri» kampanyasından alabildiğine yararlanıyor.

Böylesi bir durumda, TKP programını yayınlayanlarla dayanışmayı güçlendirmek, eylem birliği yapmak, demokratik özgürlük uğrundaki savaşım için yaşamsal önem taşıyor. 17 Ekim duruşmasını tüm ilerici güçler elbirliğiyle demokrasi için savaşı güçlendirme eylemine dönüştürmelidir.

Faşist sızma

İşbirlikçi, tekelci burjuvazi gerektiğinde harekete geçirmek üzere ordu içinde faşist bir çete besliyor. Bu çete eliyle günü geldiğinde bir darbe yapmayı, faşist diktatörlüğe geçmeyi plânlıyor. Emperyalizmin, işbirlikçi burjuvazinin, AP'nin kanatları altında palazlanan MHP'nin faşist militanların orduya yerleştirilmesi, orduya faşist sızmalar bu kirli plânların açık belirtileridir.

Herşeyden önce, politik bakımdan MHP'ye ve AP'nin bir bölüm yöneticisine dayanan, CIA'nin örgütlediği kontr-gerilla örgütü, ordu içinde yurtsever subaylara, hatta, en yüksek komuta noktalarına getirilen subaylara karşı yoğun bir saldırı kampanyası yürütüyor. Atamaların yapıldığı günlerde, faşist ve gerici basında koparılan gürültü, ordu içindeki kontr-gerillanın görüşlerinin yansımasıdır.

Gerici-faşist güçler orduyu kışkırtmakta birleşiyorlar. Ama bunu uygulamada ayrı eğilimler var. Kimisi orduyu hemen bir serüvene kışkırtıyor. Kimisi ordu içindeki NATO'cu kontr-gerillacı kliği koz olarak kullanmaya çalışıyor. Türkeş'ler, Feyzioğlu'ları ve Demirel'ler, her biri derece derece orduyla oynama peşindeler.

Gelişmeler basına yansıyor. Demirelci basın alışılmışın dışında bir «orduya sesleniş içinde». Faşist Türkeş daha da ileri gidiyor. Demirel «sayısal durum hükümeti düşürmeye yetmiyor» derken, Türkeş, «hükümeti düşüreceğiz» diyor. Türkeşçi faşist yazarlar, bunun nasıl olacağını, «Orta Doğu» adlı gazetede «her yola başvurulmalı» diye açıklıyorlar. Cuntacı Feyzioğlu'nun hükümetten çekilmesi kimi çevrelerde «ne oluyoruz?» sorusunu uyandırdı.

Ancak, ne askersel darbe söylentilerinden paniğe kapılmak, ne de ordudaki son gelişmelerden boş umutlar beslemek doğru değil. Darbe bir günde gelmez. Ama demokratik güçlerin hertürlü duruma çok yönlü hazırlanması da bir günde gerçekleşmez.

Bu bakımdan yitirilecek zaman yoktur. Komünistler, sosyalistler, sosyal demokratlar, ordudaki yurtsever güçler emperyalizme, faşizme, tekellerin egemenliğine karşı tek cephede birleşmelidirler.

Sol kimdir?

Burjuvazi öteden beri, bilerek «sol» kavramını, akımları karman çorman ediyor. Hele günümüzde, örneğin Maocusunu, Troçkistini, serüvencisini bu kavramın içine koyuyor.

Sol kimdir? Sol, uluslararası barışı, dünyada ve bölgede güvenliği sağlamak için dövüşenlerdir. Sol, Asya, Afrika, Latin Amerika halklarının ulusal kurtuluş savaşlarına arka çıkanlardır. Sol, yeryüzünde barışın ana gücü Sovyetler Birliği ile, sosyalist ülkelerle dostluk ve işbirliğinden yana olanlardır. Sol, emperyalist ve yerli tekellerin kodaman toprak ağalarının zorbalıklarına, diktatörlüğüne karşı savaşanlardır. Sol, Amerikan emperyalizmine, NATO'ya, üslere, nötron bombasına karşı koyanlardır. Yolu sosyalizme açmak isteyenlerdir. Halkımıza genlik, gönenlik sağlamak, geniş emekçi yığınlarını ezgiden, sömürüden aşağılanmaktan, ülkemizde yaşayan halkları ulusal baskıdan ve kırımdan kurtarmak, halklara eşit haklar sağlamak için savaşanlardır. Sol, demokratik hakları savunanlar, faşist tırmanışa, gerici-faşist yasalara, yasaklara karşı çıkanlardır. Sol, işçi sınıfının birliğini, işçi-köylü bağlaşıklığını, geniş yığınların eylem birliğini savunanlardır.

Ulusal, demokratik cephede solun birliğini Türkiye Komünist Partisi böyle kavrıyor, böyle anlıyor.

Atılım'a mektuplar

(8. sayfadan devam)

kaklıkla» suçluyorlar, eleştiriyorlar. *«TKP'nin eylem alanlarında haykırılan, yığınlara malolan, halkımızın bilincinde, eyleminde yaşayan savaş ilkelerine karşı yapılan saldırıları yaşamın, yığınların ve bu akımların tabanlarındaki emekçilerin geri çevirdiğini»* vurguluyorlar.

ATILIM'a gelen mektuplar, TKP'nin yığınlarla bağlanma sürecinde ATILIM'ın örgütçü rolünü yansıtıyor: *«Savaşan her işçi TKP'yi yanıbaşında buluyor. Çünkü partimiz işçi sınıfının bağrında, bizlerin ellerinde büyüyüp yeşeriyor.» «ATILIM yığınlara indikçe, işçilere ulaştıkça, işçiler sınıf savaşına ayık bir gözle bakıyor. Savaşta dostu düşmanı daha iyi ayırıyor». «Emperyalizme, doğacak çocuğun bile hakkını sömüren bu düzene devrimci yoldan dur diyecek partimize sıkıca sarılalım.»*

Bize gelen mektuplarda «Leninizm ve ileri demokrasi», «Anti-sovyetizm ve Maocuculuk», «Dünya barış günü» gibi genel konular da ele alınıyor. Militanların bu gibi konuları nasıl özümsediklerini göstermesi açısından yararlı da oluyor. Ama ATILIM'ın asıl yararlandığı mektuplar yazarın kendi dilinden, özlü bir biçimde somut olayları, savaşları işleyen, gelişmeler karşısında çevresindeki değişik sınıfsal güçlerin burjuva, küçük burjuva akımlarının aldıkları tutumu sergileyen ve özellikle bunlarla nasıl savaşıldığını yansıtan mektuplar oluyor. Bunlar ATILIM için çok zengin bir bilgi kaynağı oluşturuyor.

Denetleme

(8. sayfadan devam)

ortaya koymalı, sorunları örtbas etmemeli, eleştiri ve özeleştiriden çekinmemelidir. Diğer bir yol da çalışmaların yürütülmesini yerinde denetlemektir. Daha etkin olan bu kontrol biçimini parti örgütleri savaş koşullarını gözönünde tutarak, konspirasyona kesinlikle uymakla uygulamalıdır.

TKP'nin Sesi radyosunun yayınlarını hergün kısa dalgadan Türkiye saatiyle 7.00'de, 19.40'da, 21.15'de 31,5 metre 9,6 megaherz, 11.10'da, 23.30'da ve 1.00'de 48.5 metre 6,2 megaherz, ayrıca salı ve perşembe akşamları Orta Avrupa saatiyle 21.15'de orta dalga 330 metre 908 kiloherz üzerinden dinleyebilirsiniz.

MİLİTANLARDAN

Sağlık raporu

Kapitalist düzende her alanda olduğu gibi, sağlık alanında da yürütülen sömürü giderek daha büyük boyutlara varıyor. Bunun en açık örneklerinden biri emperyalist tekellere bağımlı ilâç endüstrisinin ekonomik bunalımın bir sonucu olarak, döviz dar boğazı nedeniyle sürüklendiği çıkmazdır. Yaşamsal önemdeki ilâçlar üretilemiyor ve dışarıdan da satın alınamıyor.

Yıllardan beri süregelen sömürüye dayalı bu çarpık sağlık politikası, ilimiz Bursa'da da tüm olumsuzluklarıyla, haksızlıklarıyla yaşanıyor, gözleniyor. İstatistik verilere göre sağlık personelinin dağılımında dördüncü sırada gelmesine karşın Bursa'da, Tıp Fakültesine, SSK hastanesine, merkez ve ilçe devlet hastanelerine, tedavi olmak için giden emekçiler, yoksul halk kuyruklara girmek zorunda kalıyorlar. Röntgen çekimi için iki-üç ay, göz muayenesi için üç-dört ay sonrasına sıra alabiliyorlar. Halkımızı ameliyatlarda sıraya koyarak bile bile ölüme terk ediyorlar. Paran yoksa, hastaneden içeri bile sokmuyorlar . . .

Burada, işçilerin paralarıyla kurulan SSP'nın işçiler yararına hizmet görmesi gerekiyor. Ama SSK fonları tekelci sermayeye kredi olarak veriliyor. Özel doktor muayenehanelerinden geçmeyen hasta, devlet hastanelerinde, kendi paralarıyla yaptırdıkları hastanelerde yatacak yer bulamıyorlar. Bugün hafif bir hastalıktan iki-üç günlüğüne yatan bir kişi karşılığında en az dört-beş bin lira para ödemek zorunda kalıyor. Hastaneler başhekimlerin çiftliği haline gelmiştir. Onlar istediğini hastaneye yatırıyor, tedavi ettiriyor, istemediklerini kapılarda süründürüyorlar.

Ülke gerçekleriyle bağdaşan bir sağlık politikasının izlenmesi için öncelikle sağlık hizmetlerinin ve ilâç endüstrisinin devletleştirilmesi, bu hizmetlerin tek elden, devlet eliyle yürütülmesi zorunludur. Bu alanda, ağırlığın tedavi edici sağlık hizmetlerinden koruyucu sağlık hizmetlerine kaydırılması, bütçeden silâhlanmaya ayrılan payın, ilk elde yüzde 10 azaltılarak sağlık ve eğitim hizmetlerinde kullanılması ve bu indirimin her yıl tekrar edilmesi gerekiyor. Yönetimde kesinlikle sağlık emekçileri söz ve karar sahibi olmalıdırlar. Ancak böylesi bir sağlık politikasıyla emekçi halkımızdan yana çözümler getirebilir!

Bursa'dan bir sağlık emekçisi

Faşist kim?

Günler ölüm haberleriyle geliyor. TRT hava raporu verir gibi faşist saldırıları, ölüm haberlerini veriyor . . . İnsan düşünüyor, acaba bu öldürme, bombalama ve saldırılarda artık suçları tüm kanıtlarıyla açıkça ortada olan MHP, onun yan örgütleri, Ülkü Ocakları, Ülkücü Gençler Derneği neden hâlâ açık? Neden ve kimlerden güç alarak buralarda yuvalanan katiller ellerini kollarını sallayarak dolaşıyor, yeni yeni cinayetler işliyorlar?

Türkiye'de geçirdiğimiz izin sırasında İzmir Bayraklı'da bir eski tanıdıkla karşılaştık, durumuna çok şaşırdık. Çoluk çocuk sahibi olmasına karşın hala aile düzenini sağlıyamamış, ayık olduğu zamana az raslanır, içkici, perişan bir adamdı . . . Buna ülkü ocaklı faşistler yanaşmışlar, onun her türlü ihtiyaçlarını karşılıyacaklarını, gerektiği zaman ailesine ve çocuklarına bakabileceklerini, kendisine de bol paralı bir iş bulacaklarını söyliyerek kandırmışlar. Bir süre sonra da eline bir silâh ve öldürülecek yurtseverlerin listesini dayamışlar. Adam ilk zamanlar direnmiş ama sonunda mecbur kalmış her söyleneni yapmaya . . . Çünkü MHP'li faşistler davadan döndü diye kendisini ve çocuklarını öldüreceklerini söylemişler . . . Şimdi karşımızda duran eski tanıdığımızın altında son model bir araba, değiştire değiştire giydiği takım elbiseler var. Ama hep can korkusu içinde . . . Ya öldüreceksin, ya öleceksin!

Gözü dönmüş faşistler, sokaklarda böyle insanlara da yanaşıyor, onların zayıf yönlerinden yararlanarak her türlü karanlık işlerinde kullanıyorlar. Bu faşistlerin kanlı terör ve cinayet perdelerinin ardındaki gerçeklerden biri sadece . . .

Burada biz ilericilere düşen görev her yerde faşistlerin ikiyüzlülüklerini, kan dökücülüğü, caniliklerini yığınlara göstermektir.

Münih'ten bir işçi

PARTİ YAŞAMI

Denetleme

Yığınların canlı istemleriyle, savaşlarıyla daha sıkı bağlanmak, yığın hareketini ayağa kaldırmak, örgütlemek, komünistlerin, parti örgütlerinin önünde duran güncel bir sorundur. Parti sıralarına yeni yeni genç, aktif, ama politik deneyimi az savaş erleri katılıyor, partinin çevresinde sempatizan halkaları genişliyor. Bu dönemde partinin örgütsel gelişmesi büyük önem taşıyor. Bütün parti örgütlerinin alınan kararları uygulayıp uygulamadığını, parti politikasını yürütüp yürütmediğini sürekli ve ardıcıl olarak yukardan aşağıya kontrol etmek, partinin örgütsel yaşamının candamarıdır.

Böylesi bir kontrolün amacı, parti çalışmalarının durumunu, özellikle aksayan yönleri, yapılan yanlışları saptamak, bunlardan gereken dersleri çıkarmaktır. Böylelikle çalışma yöntemlerini düzeltmek ve gerekirse güçlerin, kadroların yerini değiştirmek gibi önlemler almak kolaylaşır. Partiyi daha da güçlendirmek olanağı doğar.

Bütün parti örgütlerinin toplantılarını aksatmadan düzenli yapmalarını, parti politikasını günlük işlerinde doğru olarak uygulamalarını sürekli denetlemek tüzük gereğidir. Komünistlerin, parti örgütlerinin işyerlerinde, yığınlar arasında, sendikalarda ve yığın örgütlerindeki çalışmalarını kontrol etmek, bu kesimde «dernekçilik», «sendikalizm», «dar pratikçilik» gibi eğilimlerin ortaya çıkmamasına özen göstermek, parti yaşamını aktifleştirmek bugün daha bir önem taşıyor. Özellikle illegal koşullarda, kadrolar sürekli, sistemli ve etkin bir biçimde kontrol edilmezlerse, yanlış eğilimlerin ortaya çıkmasına, çalışmaların gevşemesine, aktifliğin, devrimci uyanıklığın azalmasına, gizlilik ilkelerinin çiğnenmesine kapı açılabilir.

Kontrolün iyi işlemesi için işbölümü yapılması, görevlerin net olarak belirlenmesi ve kişisel sorumluluk verilmesi gerekir. Kişisel sorumluluk verilmeden hesap da sorulamaz. Lenin bu ödevleri *«insanların seçimi, yapılacak iş için bireysel sorumluluğun saptanması ve gerçekten yapılan işin kontrolü»* olarak birbirine bağlıyor.

Denetlemenin bir yolu, aşağıdan yukarıya doğru düzenli rapor verilmesi, bu raporların incelenmesidir. Parti örgütleri, komünistler bu raporlarda alınan kararların nasıl uygulandığını, çalışmaların eksiklerini, yanlışlarını açık yüreklilikle

(Devamı 7. sayfada)

Atılım'a mektuplar

ATILIM'a mektuplar geliyor. Türkiye proletaryası yaşam öykülerini yazıyor: *«Bir Anadolu köylüsüyüm. Sanat enstitüsünü bitirdim. Olanaksızlıklar nedeniyle yüksek okula gidemedim. Kısa yoldan hayata atıldım. Baba ocağından kopup İzmir'e geldim. İşçi oldum. Sömürü ve baskının ne demek olduğunu fabrikada gördüm. Savaşmasını öğrendim. 6 aydır bir işçi arkadaşımdan ATILIM'ı alıp okuyorum. Devrimci savaşımıza ışık tutan bu gazeteyi benimsiyorum. Ve sonunda sınıfımın devrimci partisi TKP'ye girdim.»*

ATILIM'a mektuplar «masa başında» değil sınıf savaşlarının harında yazılıyor. Emperyalizmin, egemen sınıfların baskılarını, faşist güçlerin kanlı saldırılarını yansıtıyor: *«Günler ölüm haberleriyle geliyor. TRT hava raporu verir gibi ölüm haberleri veriyor.»* Bugünkü hükümetin kaypak tutumu eleştiriliyor: *«CHP ağırlıklı hükümet, ilerici, demokratik kişilerin, yepyeni bir dünya özlemiyle yetişen çocukların, gençlerin faşistlerce, Maocularca vurulmasına göz yumarken ,sağa da sola da karşıyız' masalını okuyor».*

ATILIM'a gelen mektuplar burjuvazinin provokasyon ve tuzaklarını, ağır sömürüyü, emekçilerin kötüleşen yaşam koşullarını canlı olarak anlatıyor: *«Burjuvazi sokakları işsizlerle doldurup fabrikalarda işçilerin birliğini kırmak, işçi sınıfının gelişen savaşını çelmelemek istiyor, işçi sınıfını böylece moral bozukluğuna itmeye çabalıyor.»* Sağlık alanındaki kan sömürüsü şöyle dile getiriliyor: *«Hastahanede sağalmak için ve zengin olmak, ya zenginlerden torpilli olmak gerek. Zengin olmazsan, torpilli olmazsan, ölmek gerek.»* «Toplumsal anlaşma» dan, «sahte komünist partileri» kurma girişimlerine kadar işçi sınıfına karşı burjuvazinin saldırı yöntemleri birbir ele alınıyor.

ATILIM'a gelen mektuplar işçi sınıfının, halkımızın savaşlarıyla doludur. Eylül ayında Marmara ve Ege bölgelerindeki «Ulusal bağımsızlık» eylemleri giriyor bu mektuplara: *«56 yıl sonra Türkiye burjuvazisi, kendi önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş savaşının geleneklerine biçimsel bile olsa sahip çıkmıyor. İşçi sınıfı, komünistler bu anti-emperyalist gelenekleri canlandırıyor, ulusal bağımsızlık bayrağını en önde taşıyor. Bunu yığınsal ve halkımıza öncülük edecek bir biçimde yapıyor», «Gün eylem, yığınsal eylem günüdür. Tüm ulusal ve demokratik güçlerin eylem ve cephe birliği için adım atma günüdür».*

Okuyucular mektuplarında «kendi dar *gurup çıkarlarını önde tutanları, komünistlerle eylem birliğinden kaçanları kor-*

(Devamı 7. sayfada)

Kısa... Kısa

● Türkiye Komünist Partisi'nin 10 Eylül'de 58. kuruluş yıldönümü yurtta ve yurt dışında parti örgütlerince kutlandı.

● Küba Komünist Partisi MK'si, 58. kuruluş yıldönümü nedeniyle TKP Merkez Komitesi'ne gönderdiği mesajda şöyle diyor: *«Ağır illegal koşullarda ülkenizin demokratikleşmesi ve Türkiye halkının haklı istemleri için çetin bir savaşım veren Türkiye Komünist Partisi'nin kuruluşunun yeni bir yıldönümü nedeniyle Küba komünistlerinin en sıcak selâmlarını partinize iletiriz.»*

● 11 Eylül 1978'de TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaş, işbirlikçi faşist generallerin darbesinin 5. yılında, Şili Komünist Partisi MK'ne gönderdiği mesajda; bütün Türkiyeli komünistlerin ve anti-faşistlerin, faşist cuntaya karşı yiğitçe direnen Şili Komünist Partisi'yle. Şili demokrat ve yurtseverleriyle dayanışma içinde olduklarını bilirdi.

● TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaş, 11 Eylül 1978'de İran Tudeh Partisi MK'ne bir mesaj gönderdi. Mesajda şöyle deniyor: *«TKP, tüm Türkiye komünistleri ve emekçilerinin, İran'da işçi sınıfı, geniş emekçi ve halk yığınlarının kanlı Şah rejimine karşı sürdürdükleri yığınsal savaş eylemleriyle, bütün ilerici güçlerle, en başta kardeş Tudeh Partisiyle dayanışmasını duyurur, devrimci selâmlarını yollar. Emperyalizmin ve gericiliğin her türlü baskı ve terörü Tudeh Partisi öncülüğünde işçi sınıfının, halkın ulusal bağımsızlık ve demokrasi için yükselen savaşını kıramayacaktır ...»*

● Barış ve Sosyalizm Sorunları dergisinin 20. yıldönümünü TKP MK Genel Sekreteri Bilen yoldaş, 28 Ağustos 1978'de gönderdiği bir kutlama mesajıyla selâmladı. TKP'nin, Türkiye komünistlerinin ülkemizde emperyalizme, faşist tehlikeye karşı sürdürdüğü savaşın da anlatıldığı mesajda özetle şöyle deniyor: *«Barış ve Sosyalizm Sorunları dergisi, komünistlerin, tüm ilerici, barışsever güçlerin elinde emperyalizme, gericiliğe karşı savaşta keskin bir ideolojik silâh oluşturuyor.»*